

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **P. T. P.**, zastoupené JUDr. Matúšem Bónou, advokátem se sídlem v Brně, Novobranská 14, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2004, č. j. 24 Az 1955/2003 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Ostravě se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 8. 2003, č. j. OAM-3546/VL-07-05-2003, jímž nebyl stěžovatelce dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl, a kterým bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost již dne 2. 3. 2005, přičemž o ní bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, č. j. 7 Azs 60/2005 - 48, tak, že kasační stížnost byla s ohledem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., pro opožděnost odmítnuta. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 6. 2005.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatelka napadá svou kasační stížností rozsudek krajského soudu, o jehož přezkoumání již bylo v kasačním řízení před Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. I když byla v pořadí první kasační stížnost stěžovatelky odmítnuta pro opožděnost, byla tímto rozhodnutím, které již nabylo právní moci, založena překážka věci rozhodnuté (res iudicata),

neboť v daném případě se jednalo o rozhodnutí konečné; stěžovatelka nemohla v žádném případě zhojit nedostatek svého podání, tedy jeho opožděnost.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud předmětnou kasační stížnost stěžovatelky dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., odmítl, neboť je návrhem, který je pro nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, nezpůsobilým k projednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu